

EVENIMENT MUZEAL 2003 REDESCHIDEREA MUZEULUI SĂRII – SLĂNIC PRAHOVA

Ileana CRĂCIUN

Au trecut aproape șase ani de când Muzeul Județean de Științele Naturii Prahova a fost nevoit să închidă secția Muzeul Sării de la Slănic, ca urmare a prăbușirii clădirii în care se afla. În acest timp, deși fără spațiu de expoziție, Muzeul Sării a existat. DA! a existat în preocupările prioritare ale directorului instituției, prof. dr. Emilia Iancu. Cu tenacitate și perseverență nestăvilită, chiar atunci când se părea că șansele erau mici, a obținut ca spațiu de expoziție Casa Cămarășiei, monument arhitectural de secol XVIII, care, la acea vreme (1998-1999), era mai curând ruină. Datorită susținerii financiare de către Consiliul Județean Prahova, clădirea a fost restaurată în întregime.

Desigur, într-o astfel de construcție, tematica muzeului a trebuit să fie gândită și modelată din punct de vedere muzeo-tehnic, astfel încât „noul” cu „vechiul” să se îmbine armonios în toate sensurile. Consider că prin formulele găsite s-a reușit acest mariaj.

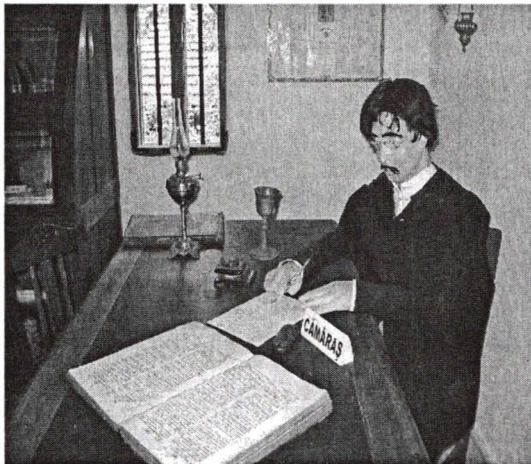
După întreruperea de care am amintit, Muzeul Județean de Științele Naturii Prahova trăiește bucuria de a deschide oficial porțile Muzeului Sării cu o expoziție permanentă - unicat, atât din punct de vedere muzeografic și muzeo-tehnic, cât și prin unele materiale folosite. Pe un spațiu deloc generos se derulează câte ceva despre cunoscutul și indispensabilul monomineral SAREA.

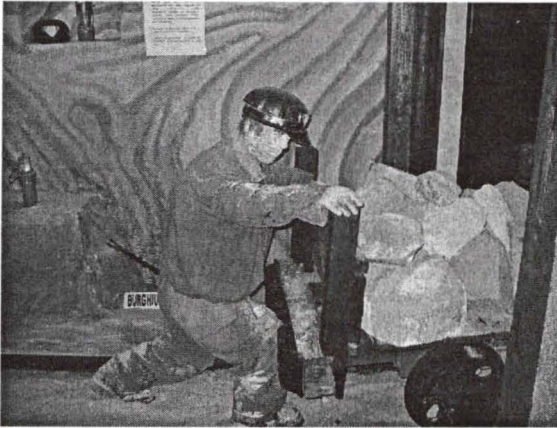
Salinele miniaturale, realizate la dimensiuni între 6-8 mp și înălțimea de 2,60 m, expozatele și textele răspund întrebărilor: *Cum s-a format sarea în adâncurile de unde scoasă? Cum*

arată depozitele de sare? Cât de mari sunt ele în țara noastră și pe glob? În final... ce este sarea? Cât de importantă este ea în viața omului și a organismelor animale și vegetale?

Firul povestirii începe de la parterul clădirii cu istoricul metodelor și mijloacelor de exploatare.

Aici sunt prezentate patru tipuri de exploatare, începând cu anul 1665, cu cea mai rudimentară metodă - Metoda ocna de tip clopot. Ocna, reconstituită în expoziție cu pereții „tapisați” cu sare artificială, exponatele (ciocan, pană, șpiț) originale și textele informează publicul despre metoda anevoioasă prin care se scotea sarea la acele vremuri.

De asemenea, tot textele informează că lucrătorii erau atât oameni liberi, cât și cei condamnați să-și ispășească pedeapsa muncind în ocna.

În continuare, este realizat un alt tip de ocna, practică între 1865 și 1875: ocna sistematică cu mai multe camere.

Exponatele etalate, cât și textele explică faptul că și în acest tip de mină exploatarea și transportul se făceau manual, până la apariția mașinii cu aburi.

Continuând „drumul” prin explicarea istoriei scoaterii sării din adâncuri, realizatorul încearcă să

reconstitua evoluția metodelor de exploatare marcate de introducerea curentului electric în minerit.

Apariția utilajelor specializate înlesnesc aplicarea metodelor noi în minerit: „exploatarea în trapez” (1912 - 1970) și „exploatarea în camere mici și pilieri pătrați”, practică din anul 1970 până în prezent.

După incursiunea în istoricul exploatării sării, firul tematicii continuă la etajul clădirii, unde, prin intermediul textelor, fotografiilor, al schemelor cât și pieselor tridimensionale, se explică: sarea mineral - structura sa cristalină, ipotezele plauzibile privind formarea masivelor de sare, raportul cantității de sare din apa mărilor și oceanelor față de uscat, sarea și viața - respectiv rolul sării în organismul uman și în organismele vegetale și animale.

Nu lipsesc nici aspecte din valorificarea sării de către om, în industria grea, textilă, alimentară, sticlăriei, farmaceutică, chimică etc.

În cadrul unei diorame sunt etalate obiecte la a căror fabricare este folosită sarea.

Și, ca un omagiu binemeritat adus „Casei cămărașilor”, expoziția se încheie cu „camera cămărașului”. Mobilierul, piesele, manechinul care reprezintă „cămărașul” - secolul al XVIII-lea redau atmosfera vremii. Nu lipsesc din tematica expoziției nici datele fizico-geografice ale orașului.

Și ...atăt! Pe un spațiu mic s-a încercat să se spună cât mai mult despre minunatul mineral. Muzeul s-a deschis, dar nu înseamnă că este gata. El trebuie văzut ca un copil căruia trebuie să-i porți permanent de grijă.

ABSTRACT

After six years, the Museum of Salt was reopened, with the financial support of the County Council of Prahova and because of prof. Dr. Emilia Iancu, who has obtained a new

place for this museum. In a small place, but a well-organized one, the museum is telling the story of a very important element in human life - the SALT.